

העיסקה הסיבובית של ידיו: הסיפור האמיתי והאליבי המפורק

העברה בלתי-חוקית שורש העובדה

אוסף תחילה למחיאון ישראל. זה בדק את האוסף, והחליט כי אינו ראוי לרכישה עלייה. לאחר מכן פנה לוי והציע את האוסף לידיו. ידיו הסדיר שהמכון הארכיאולוגי, שהוא עומד בראשו, יקנה את האוסף במחיר המופרז ביותר של 6000 דולר.

(2) סעיף זה בגירסת ידיו מוסרף ל-חלוטין עליה מיכתב שנשלח ארצה בידיעת ידיו, פריינדו של ג'ון ראוש, מנכ"ל הבנק האמריקאי שקנה את העתיקות. מי שהיה ידימינו של רוואן. (המיכתב המלא - ראה מסגרת בעמוד 21). ראש התכונן לעזור לידיו, שסיפר למקורביו כי עתיד להגיע ארצה מיכתב שיקדע אותי לגורים. מרוב דאגה לידיו מגלה ראש, בחוסר חוכמתו, כמה פרטים חשובים, הסותרים לחלוטין את גירסתו של ידיו.

בין השאר מגלה ראש:

● השיחה בין ידיו לרוואן נערכה בשנת 1972, ולא בשנת 1971, כגירסת ידיו.

● כשנערכה השיחה, כבר היה האוסף של לוי בידי האוניברסיטה. ידיו הציע לרוואן, כביכול בשם האוניברסיטה, חלק מן האוסף שנמצא בידיה, כדי לאפשר לה לרכוש אוספים נוספים.

● גירסת ראוש אינה מתייחסת כלל לרכישת האוסף מידי לוי, והיא סותרת את גירסת ידיו בנוקדה חשובה זו.

תגובתו של יוגאל ידיו על הכתבה הראשונה בסדרה זו, שפורסמה בשבוע שעבר, היתה אופיינית לאיש.

ידיו יצא בהתקפה פרועה על "העולם הזה" על אורי אבנרי ועל יוגאל לביב. הוא הזכיר התקפה שנוחתה עליו בזכות שני כתבי-אישום פרוצי, וכך היקנה להשמעות אזה הפרינות. לא ניתן לתבעו על כך לדין. אחרי הגשת התביעה, הוסיף למסור הודעות לעיתונות, כאמצעות מנגנון-הפרסום של "ש.א.א." אחרי התקפה פרועה זו, יש למערכת ויוגאל לביב הזכות האדמונטרית להשיב - והדבר נעשה בעמודים אלה בצורה עניינית ואחראית, ללא ההשמעות הפרועות שציינו את דבריו של ידיו.

כמיוחד רוחה המערכת בשאט-נפש את התימרון השקוף של הפרופסור ידיו, שביקש להסיר את הדעת מגופם של הדברים עדיירי כך שפען כי אבנרי פועל כמועמד מחנה שלי, וכי כל מטרתו היא לפגוע בתנועת ה"ש" למען מטרה פוליטית. לדברים אלה אין שחר. בחקירת "העולם הזה" תוחזק זמן רב לפני הקמת מחנה שלי. למוסדות המחנה אין כל שייכות לפרשה. המערכת פועלת בפרשה זו עדיפי אותם הסטנדרטים והנהלים שהינחנו אותה בפרשות "נתיבי נפט", טיבור רוזנבוים, מיכאל צור, צבי רכטר, אשר ידיו, "שיכון עובדים" ועוד.

מערכת "העולם הזה"

תדומה" מוזרה

(1) האוסף של לוי אינו בעל ערך רב. זהו אוסף שכמוהו מצויים רבים בין סוחרים העתיקות בארץ. ולראייה: לוי הציע את

כמאמר הפסוק "בור כרה ויחפרהו, יופי כשחת תחתיו."

סיפור האליבי

ת מציתה של גירסת האליבי של ידיו פשוטה:

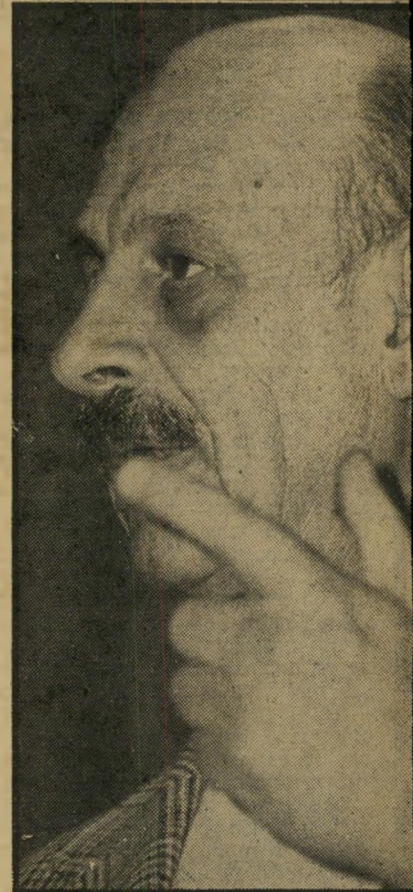
(1) אחד אברהם לוי, סוחר ואספן-עתיקות ידוע בירושלים, פנה בשנת 1971 אל יוגאל ידיו והציע למכון-הארכיאולוגי של האוניברסיטה העברית, שידיו עומד בראשו, אוסף מרשים של כלי-נשק קדומים, במחיר של 6000 דולר.

(2) באותה שנה ביקר בארץ דויד רוואן, נשיא בנק אמריקאי נודע, בוורלי היל בנק קורפוריישן (בנקורפ). ידיו הציע לרוואן לתרום 6000 דולר לרכישת האוסף. האוסף כולו על כיו 200 פריטים, יימסר למכון הארכיאולוגי, ומתוכו יישלחו לרוואן כ-20 פריטים כפולים. ידיו הציע, כמחווה כלפי רוואן, להוסיף לפריטים, שיישלחו אליו, איורים וציורים, המתארים את העתיקות והשימוש בהן. זאת, כדי להעלות את ערך העתיקות שיישלחו, ואשר נגדם ישלם הבנק תרומה של 6000 דולר. רוואן הסכים.

(3) אברהם לוי, שהציע את האוסף לידיו, שלח לרוואן את 20 הפריטים, בי תוספת הציורים והאיורים, לוי קיבל רשיון ייצוא כחוק, הצהיר על התמורה שהוא מקבל תמורת המימון, ושילם לאוצר המדינה את המס המגיע על ייצוא עתיקות (בשיעור של 10% מן התמורה).

(4) הבנק האמריקאי שלח צ'ק על סך 6000 דולר לפקודת המכון הארכיאולוגי של האוניברסיטה העברית. ידיו הסב צ'ק זה לפקודת לוי, שהכניס אותו לבנק דיסקונט ירושלים.

סיפור זה מרשים ביותר ומתאים לעיבודת הגלויות - מרחוק. אולם הטובבות שחשפנו (וידיו עושה רבות כדי למנוע מעובדות נוספות להגיע איננו) קורעות אליבי מפורק רק זה לגורים.

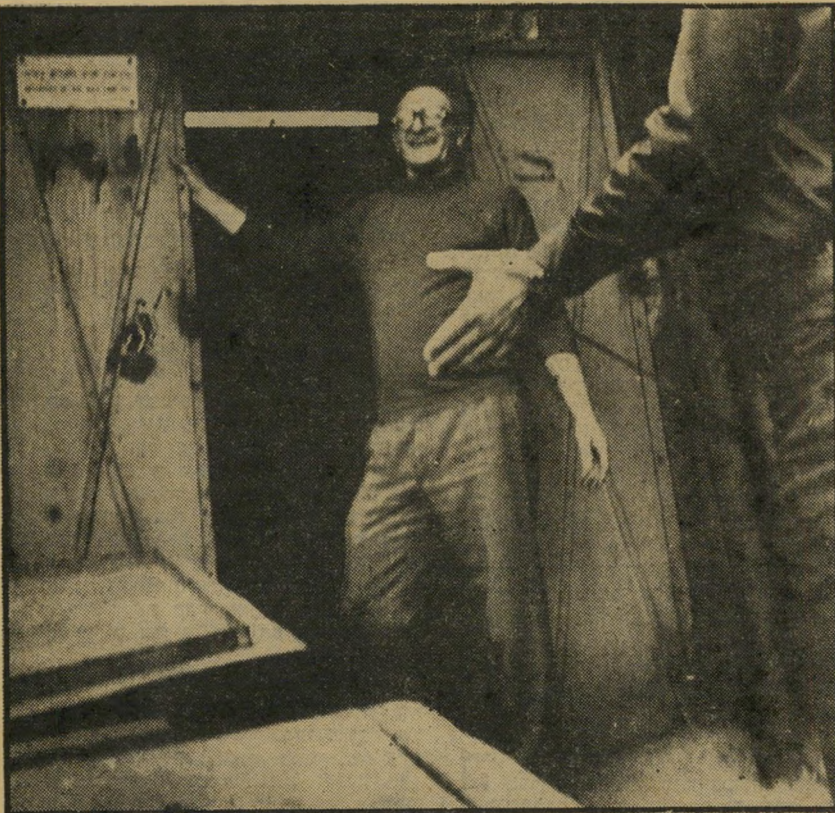

יוגאל ידיו
לאן הלך הצ'ק?

מרחוק נראה המלבוש מרשים ביותר. גזור יפה, לפי מידה. האורך והרוחב תואמים את הגוף. הבד חדש ומבריק, וכל כפתור וכפתור נוצץ. רק מקרוב שמים לב לתפרים הגסים, לכתמים על השרוולים, הכפתורים שונים זה מזה. המעיל מורכב טלאי על טלאי, כך גם סיפורו של יוגאל ידיו, שפורסם ככלי העיתונות בתגובה על האשמות שפורסם נגדו, "העולם הזה" בשבוע שעבר.

סיפורו, המשמש כחוט-השדרה לכתב-אישום פרטי שהגיש בבית-הדין הפשט בתל-אביב נגד אורי אבנרי ונגדו, נראה במבט ראשון חסידותי. אולם בחינה מעמיקה יותר של העובדות, המוחבאות מאחרי ציחצוחי-הלשון, הושי פות סיפורי-אליבי מובהק. זהו רצף מיסטי טים שהומצא כדי להסביר שורה של עובדות מחשידות, אליבי זה אינו מחזיק מעמד בבדיקה מיקצועית.

כל חוקר מיקצועי יודע, שכדי לפענח תעלומה צריך להניח דחשויים רבים לרוב ככל היותר. זה בדיוק מה שקרה ליוגאל ידיו, כביטחוננו העצמי הרב, האומיניו די, אירע לו

סוחר לוי (בשיחה עם יוגאל לביב)
כמו לאה רבין